

ind i folks private ejendom og tiltvang sig deres værdier. Nu hører vi om det hele tiden i Danmark, og gerningsmændene er ofte østeuropæiske mafiosoer, der er kommet hertil, fordi et flertal i Folketinget har nedlagt vores grænse, så der bare sådan er fri adgang. Kom bare ind og forsyn jer, er beskeden til de kriminelle. Det er simpelt hen ganske urimeligt.

Jeg husker stadig væk den sommerdag – en fredag, inden Folketinget gik ind i den mødefri periode – hvor der var, tror jeg, omkring 80 lovforslag, som skulle hastes igennem til en sidstebehandling den allerallersidste dag, og da var afskaffelsen af grænsen et af dem. Det var endnu en sag, som burde have været til folkeafstemning, men som man bare luskede igennem uden at spørge den danske befolkning. Der er der altså en meget, meget stor modsætning mellem Dansk Folkeparti og de øvrige partier, for man kan ganske enkelt ikke være bekendt, at man vedtager sådan nogle ting uden at spørge den danske befolkning. Der er så meget inden for EU-systemet, som burde kræve en folkeafstemning, ikke af juridiske grunde måske, men fordi det, uanset hvordan man vender og drejer det, er afgivelse af selvbestemmelse i det danske rige, og det synes jeg vi skal drøfte meget, meget nøje. Det bliver simpelt hen ikke ved med at gå.

Kl. 14:20

Lissabontraktaten behøver jeg måske ikke lige at nævne endnu en gang, men jeg vil alligevel gøre det. Det er altså for ringe, at man bare vedtager den i Folketinget og så regner med, at den danske befolkning glemmer det. Det tror jeg ikke på et eneste øjeblik.

Jeg tror faktisk, der er mange danskere, der længes efter den tid, hvor grænsebommen var lukket, og hvor der i det mindste var en eller anden fysisk kontrol, før udlændinge kunne rejse ind i Danmark – fra plattenslagere på Strøget og østeuropæer med russerposer i butikkerne til hjemmerøverierne. Jeg tror, at der er rigtig mange, der er trætte af det og ikke vil finde sig i det længere. Vi vil faktisk have vores grænse tilbage, naturligvis.

Jeg er også sikker på, at mange danskere er utrygge ved, at der er skudopgør mellem rockere og indvandrerbander i gaderne. Det går simpelt hen ikke. Altså, hvordan føler vi det egentlig ikke alle sammen, når vi næsten hver eneste morgen, i hvert fald i weekenderne, vågner op til en eller anden bestialsk forbrydelse, der har fundet sted – ikke alene i København, ikke alene i de andre store byer, men stort set alle steder i

Danmark? Det går ganske enkelt ikke. Indsatsen mod indvandrerbanderne skal optrappes med mandsopdækning af hovedmændene, bedre muligheder for aflytning af de kriminelle, multolerance og fængselsstraffe til de mennesker, der forsøger at genskabe tilstande fra det vilde vesten i Danmark.

Tryghed og sikkerhed er det, borgerne forventer af deres politikere – det er det, vi skal leve på Christiansborg. Deri er jeg meget, meget enig med statsministeren. Og jeg synes egentlig, og det vil jeg endnu en gang kvittere for, at ordet tryghed, som nogle har gjort sådan lidt nar af, blev brugt særdeles mange gange, men det er jo så også et ord, som Dansk Folkeparti har brugt meget, for tryghed er et væsentligt ord. Tryghed er væsentlig i mange sammenhænge: Tryghed i forhold til vores økonomi, tryghed i forhold til kriminalitet, tryghed i forhold til udlændingetilstrømningen og tryghed i forhold til social velfærd. Man kan bruge det bredt, og jeg synes, det er rigtigt, at det bliver brugt, men det må til gengæld også betyde, at der bliver levet op til det. Det vil sige, at de sætninger, statsministeren kom med i åbningstalen, hvor ordet tryghed indgik, altså er noget, vi skal have klaret, og at vi ikke bare ser igennem fingre med det, men at vi nu tager fat og siger: Nu er det altså nu, det kan ikke nytte noget, det kan ganske enkelt ikke nytte noget, at København skal være en by, der er farligere at bevæge sig rundt i end New York før Guilianis.

Men lad det dermed også være sagt, at grundlaget for et nært samarbejde mellem regeringen og Dansk Folkeparti i den kommende periode bestemte sig til stede. Det er også den opfattelse, jeg har fået fra regeringen. Jeg tror, det er vigtigt, at det sikre fundament for dansk politik er regeringen og Dansk Folkeparti. Er der andre partier, der vil være med, skal de være så hjertelig velkommen. Jeg er bestemt ikke en af dem – det tror jeg i øvrigt ikke at der er nogen partier der er – der kunne tænke sig at skubbe andre partier ud i mørket. Men der, hvor det drejer sig om at være ansvarlig, skal man altså også være det. Det gælder i forhold til det økonomiske, det gælder i forhold til at overholde indgåede aftaler, og det gælder, at man står last og brast, uanset om det gør lidt ondt en gang imellem, for før er troværdigheden altså ikke til stede, og sådan skal det være.

Så jeg kan i hvert fald love, at Dansk Folkeparti vil fortsætte det gode arbejde, som jeg synes vi har været meget medvirkende til siden